

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Šis tas apie UFO. Ateiviai – kas jie tokie?

Sunku patikėti, kad ateiviai lankosi mūsų planetoje, kontaktuoja su žmonėmis, kartais net juos pagrobia. Bet prieš faktus neužsimerksi.

Pranešimų apie stebėtus NSO nemažėja juos tiria entuziastai, vadinami ufologais. Tarp jų daug mokslininkų ir įvairių sričių specialistų. Kas yra NSO, iš kur ir kodėl lankosi Žemėje? Liudininkės, mačiosios NSO Bronė S., siuvėja iš Vilniaus rajono: “Prieš penkerius metus mano vyrui nutiko baisus dalykas. Vieną vakarą grįžtant namo, kelyje užgeso jo automobilio variklis. Iki namų kilometrą reikėjo važiuoti šunkeliu. Nespėjus išlipti ir pažiūrėti, kas nutiko, apakino šviesa. Už stiklo jis pamatė būtybę. Tokią kaip fantastiniuose filmuose – mažo ūgio, didelėmis akimis ir didele galva. Nors ateivis nekalbėjo, vyras aiškiai suprato, kad prašo vykti drauge. Nesutiko. Maldavo nepaimti. Objektui dingus, automobilio motoras pats išsijungė. Grįžęs namo, vyras kliedėjo. Pamaniau, protas pasimaišė. Bet jis tvirtino, kad ateiviai dar grįš, nes zadėjo jį pasiimti. Teko girdyti raminamųjų. Jaučiau, kad tai, ką jis sako, tiesa. Visada buvo labai rimtas, nesidomėjo fantastika. Dirbo mokytoju. Po keleto mėnesių ateiviai iš tiesų apsilankė. Vieną vakarą ėjau į lauko virtuvę virti kiaušienės. Staiga žiūriu – virš virtuvės nusileido “degantis namas”. Aplink – ryški liepsna. Jutau karštį. Apimta baimės, nesąmoningai puoliau atgal į trobą. Vyras stovėjo lyg prikaltas. Kai vėl išėjau, NSO nebebuvo. Nežinau, sutapimas ar ne – po pusmečio mano vyras mirė. Niekuo nesirgo, niekuo nesiskundė... Gydytojai sakė, kad staiga sustojo širdis.” Jadvyga N., 46 m., technologė iš Kauno: “1980 – ujų vasarą gyvenau su vyru sodyboje Varėnos rajone. Gerai prisimenu žvaigždėmis nusėtą rugpjūčio dangų. Kas vakarą stebėdavau begalinį kosmosą, viliojantį ir paslaptingą Paukščių Taką. Keletą dienų prieš lemtingą įvykį danguje išvydau ryškiai žibančią žvaigždę. Ji buvo neįprasta: kabėjo žemiau nei visos. Staiga iš tos žvaigždės atsilo dvi mažesnės žvaigždės. Paskui trys. Išgnybau į ausį – suskaudo, vadinasi, nemiegu. Negalėjau atplėšti akių nuo judančių ir skirtingomis kryptimis žybsinčių švieselių. Supratau, kad tai ne žvaigždės. Žybsintys šviesulėliai vėl prisijungė prie didžiosios, “žvaigždės”. Rodės, jog sustojo laikas, nors praslinko koks pusvalandis. Kitą vakarą vėl išpėdinau tyrinėti dangaus. Staiga iš būdos išlindo šuo ir ėmė skalyti. Vis dairėsi miško link. Namas stovėjo vienkiemyje. Pamaniau, gal bastosi kokie turistai ar kaimiečiai. Tą akimirką iš dangaus nukrito didžiulis saulės ryškumo šviesulys. Plykstelėjo ir užgeso miško glūdumoje. Tarsi būtų nukritusi milžiniška žvaigždė. Apėmė keistas nerimas. Sustingau. Negalėjau nei rėkti, nei bėgti. Pabrukęs uodegą, šunelis inkšdamas pasislėpė būdoje. Vos išgirdęs lojimą, atbėgo vyras. Tada abu išvydome... NSO. Iš arti. Ties eglės viršūnėmis, tiesiai priešais mus, gal už 100 metrų ore kabojo “skraidanti lėkštė”. Panaši į diską, gal į kepurę. Iš šonų lyg iš iluminatorių ar langelių žybciojo melsvos, rausvos ir gelsvos švieselės. Norėjau prieiti arčiau, bet neklausė kojos. Negalėjau pajudėti. Pagaliau objektas išnyko. Tiksliau, žaibišku greičiu čiuošte nučiuožė dangaus skliautu. Keisčiausia, jog sustojo laikrodžiai, purtė drebulys, jautėms tarsi apimti transo. Pačių ateivių nematėme. Apie “kontaktą” niekam nepasakojome – tais laikais būtų uždarė į beprotnamį. Iki tol nieko apie ateivius nebuvau girdėjusi. Labai susidomėjau, pradėjau sapnuoti keistus sapnus. Vieną naktį sapnuoju, jog šeštame aukšte ties mano buto langu nusileidžia lėkštė. Staiga atsiduriu jos viduje. Ateiviai tokie pat kaip ir mes. Daugiau nieko neprisimenu. Gal tai buvo ne sapnas? Antrą kartą NSO regėjau Palangoje iš poilsio namų balkono. Tąkart liudininkais tapo daugybė poilsiautojų. Vėliau apie šį ufonautų vizitą” virš jūros Nidoje ir Palangoje rašė spauda. “Teigiama, kad ateiviai – būtybės iš kosmoso, atsibeldusios nežinia kokiais tikslais. Jie stebi žmoniją ir nori išgelbėti, kad ši nesusinaikintų branduoliniu ginklu. Kiti tvirtina, jog ufonautai su žmonėmis daro medicinius eksperimentus. Tiria mus ir gyvybę Žemėje. Kol kas nedrąsiai spėjama, kad žmonės gali būti... ateivių palikuonys. Neva piramidės ir kitokius stebuklus galėjo sukurti tik nepaprastai protingos būtybės, turėjusios galingą techniką ir pan. Atlantidos palikuonys Kas yra ateiviai? Klausimų kur kas daugiau nei atsakymų. Spėjiojama, gal tie humanoidai – visai ne ateiviai, o nugrimzdusios Atlantidos palikuonys. O gal... proto broliai, globėjai ar nežemiškų civilizacijų žvalgai, kurie stengiasi nepalikti savo pėdsakų? Gal Žemėje lankosi ne vienos, o kelių nežemiškų civilizacijų protingos būtybės? Todėl žmonės ateivius apibūdina skirtingai... Nors NSO rimčiau susidomėta apie 1947 metus, apie ateivius rašyta net Egipto papirusuose, viduramžių miesto kronikose, XIX amžiaus laikraščiuose... Kitos versijos Neatmetama versija, jog ateiviai gyvena šalia mūsų ir tarp mūsų, o NSO – aparatai iš lygiagrečių pasaulių. O gal jie – eterinės ar plazminės gyvybės Žemėje forma, egzistuojanti trimatėje realybėje ir erdvėje. Galbūt skraidančiosios lėkštės, t.y. “kosminiai laivai”, tėra apgaulė, kad žmonės patikėtų ateiviais iš kosmoso. Gal iš tiesų jais gabenami pagrobtieji?! Garsiajame filme “X failai” ir daugelyje mokslinių knygų buvo iškelta dar viena hipotezė – nemažai užfiksuotų NSO “vizitų” galėjo būti ne kas kita kaip kariškios eksperimentai ir slaptos karinės pratybos ar pan. Patogu prisidengti ufonautais ir jiems suversti kaltę. Yra manančių, jog NSO ne kas kita, kaip robotų civilizacijos aparatai. Humanoidai ar žaibai. Paskutinioji versija labai nuliūdins “kontaktuotojus” su ateiviais. Nustatyta, kad kamuolinis žaibas žmogui gali sukelti haliucinacijų, paralyžiuoti, įvartyti baimę. Tuos vaizdinius ir pojūčius žmonės neretai palaiko kontaktu su ufonautais. Be to, kai kurios kamuolinių žaibų savybės labai primena NSO. Bet visų užrašytų faktų ir kontaktų negalima priskirti vien žaibams ar kitiems gamtos reiškiniams. Pavyzdžiui, Kalahario dykumoje rastas neatpažintas skraidantis objektas. Kaip atrodo ateiviai? Ufologai ateivius vadina humanoidais. 1974 metais brazilas ufologas Pereira pirmą kartą išanalizavo 230 pranešimų apie humanoidus ir nustatė, kad jie yra trijų tipų. Vieni labai panašūs į žmones, kiti mažaučiai (90 – 150 cm), treči – gigantai, siekiantys 2-3 metrus. Daugiausia pranešimų apie plokščios figūros humanoidus didelėmis galvomis ir įkypomis arba didelėmis akimis, išblyškusia oda. Kiek rečiau sutinkama gelsvos, žalsvos ar tamsios spalvos odos būtybių. Liudininkai teigia matę plaukuotų ateivių ir visai plikagalvių. Matyt, priklauso nuo lyties, jei apskritai jie turi lytį. Ar ateiviai pavojingi? Aprašyta atsitikimų, kai ateiviai padeda žmonėms, juos išgydo, perspėja apie nelaimes. Tačiau tokios istorijos gana retos. Kur kas dažniau minima, jog artimas kontaktas su NSO sukelia ligas ir net mirtį. Kartais ufonautai naudoja paralyžiuojančius vamzdelius ar kitokius ginklus. Ypač dažnai žmonės pasakoja, kad akistatoje su NSO jie jaučiasi užhipnotizuoti ir veikia prieš savo valią. Taigi ne visi susitikimai su humanoidais būna draugiški. Agresyviausiais laikomi “žalieji žmogiukai”. Žinoma atveju, kai NSO skleidžiama šviesa žmones apakino. Kartais jie kuriam laikui praradavo regėjimą, susirgdamo odos ligomis. Manoma, jog taip atsitikdavo dėl padidėjusios radiacijos. Kartais ji aptinkama toje vietoje, kur pasirodydavo NSO. Vienas fermeris iš Kolumbijos po artimo kontakto smarkiai susirgo. Ėmė vemti krauju, krito kūno temperatūra. Po savaitės jis mirė. Medikai negalėjo nustatyti ligos priežasties. Simptomai buvo tokie, tarsi fermeris apšvitintas galinga gama spindulių doze... Mokslų žinių populiarintojas filosofijos dr. Saulius Kanišauskas savo knygoje “NSO fenomenas: dvidešimt ir viena hipotezė” plačiai tyrinėja NSO reiškinį. Pasak jo, ateiviai su žmonėmis dažniausiai kontaktuoja telepatiniu būdu. Išanalizavęs daugybę faktų, filosofas tvirtina, jog NSO mato įvairaus išsilavinimo žmones. Bent 11 procentų – kvalifikuoti lakūnai, apie 18 proc. – mokslo darbuotojai (iš jų 7,5 proc. astronomai). Tai įdomu NSO buvo stebėtas net iš 350 tūkst. km nuotolio nuo Žemės, netoli Mėnulio. Dažniausiai jie regimi dviejų kilometrų aukštyje ir dar žemiau. Skrenda be garso arba girdėti šnaresys, švilpesys, gausmas, o dažniausiai lydi į vabzdžių dūgimą panašūs garsai. NSO pasirodo Žemėje labai periodiškai. “Vizitų” pagausėja kintant Saulės aktyvumui, taip pat didėjant socialinei ir dvasinei įtampai, nestabilumui, įsisiautėjus gamtos stichijoms ir t.t. Didžiausia tikimybė išvysti NSO yra 3 valanda nakties arba 18 – 20 valanda vakaro. Tik 10 – 20 procentų visu pranešimų apie NSO iš tiesų yra tikri. Apie dešimt procentų – apgaulė, kiti – gamtos ir technikos

reiškiniai. NSO spalva priklauso nuo jo formos. Rutulio formos NSO dažniausiai regimi oranžinės spalvos, kartais – mėlynos ar geltonos. Disko formos – geltonos ir oranžinės, o cigaro ar dirižablio – sidabrinės ir geltonos. Lėkštės ar kepurės formos NSO dažniausiai būna baltos, sidabrinės, raudonos ir oranžinės spalvos. Kai kurie ufologai pritaria okultinei versijai, jog NSO – astralo pasireiškimas fiziniame pasaulyje. Kad NSO fenomenas egzistuoja, niekas neneigia. Tik kol kas nė vienas ufologas negali tiksliai atsakyti, kokia iš tiesų NSO kilmė ir prigimtis. Kas jie, iš kur ir kodėl čia. Aišku viena, tai – ne bobučių pasakos ir daug sudėtingiau, nei manome. Nemažai pranešimų apie NSO yra nepaaiškinami. Tai – savotiškas iššūkis žmogaus protui, sugebėjimui ir pasitikėjimui savimi... 1976 m. sausio mėnesį 48 metų amerikietė Elein Tomas ir dar dvi su ja kartu važiuosios moterys buvo pagrobtos ateivių. Jos pasakojo, kad staiga priešais jų automobili išdygo NSO. Vairuotoja bei dvi keleivės pajuto akyse deginantį skausmą ir prarado sąmonę. Ateiviai su moterimis darė eksperimentus. Keisčiausia, jog ant visų trijų kaklų toje pačioje vietoje raudonavo nudegimą primenanti dėmė. Ufologai susidomėjo. Po hipnozės seanso ir patikrinimo melo detektoriumi nekilo jokių abejonių, jog tai – tiesa. Elein Tomas pasakojo, kad atsidūrė tamsiame kambaryje, kur ją stebėjo maždaug 1,2 m ūgio būtybės. Ant krūtinės jos padėjo kulkos dydžio daiktą. Moteris pajuto aštrų skausmą. Kaklą veržė kažkas panašaus į guminę padangą. Vos tik ji pabandydavo prabilti ar net įtemptai mąstyti, toji “padanga” imdavo smaugti. Ponia Elein nusprendė, jog žmogiškai atlieka su ja psichologinius eksperimentus. Per hipnozės seansą ji dažnai imdavo dusti ir šaukti: “Jie neduoda man kvėpuoti!” Atvejų, kai ateiviai su žmonėmis darydavo eksperimentus, užfiksuota ne vienas ir ne du. Gal tai išties ne fantastika? Šaltinis: interneto platybės

Date created: 2015/02/03-